

SENIORSKÝ KOUTEK

Ročník 17

Číslo 5

KVĚTEN 2016

Domov pro seniory Třebíč
Koutkova – Kubešova
příspěvková organizace
Koutkova 302
674 01 TŘEBÍČ

Uvnitř tohoto čísla:

Ohlédnutí

Připravujeme

Příspěvky

Přečetli jsme za vás

Zdraví

Fotografie z akcí

Pranostiky

Křížovky

Zasmějte se s námi

Kronika

Citáty

Ohlédnutí za dubnem....

DpS Koutkova

[illegible]

- Dopolední kluby v hobby a v atriu
- Odpolední setkávání v TV místnosti
- Výlet do Trnavy „na koniklece“ 5.4. ve 13,30 hod.
- U3V Koutkova – 13. 4., 27. 4. v 10.00 a ve 13.00 hod. v hlavní jídelně
- Dobrovolníci z Dukovan - 7.4. v 15.15 hod. (, 28.4. ve 14,00
- Canisterapie - na pokojích a OZR 11. 4., 25.4. ve 14,30 hod.
- Důchody- 15. 4. od 10.00 hod. v kanceláři soc. pracovníc
- Čaje o čtvrté – 26. 4. v 16.00 hod. (poradenství pro rodinné příslušníky a osoby pečující o osoby s demencí) v hobby místnosti
- Kavárnička spojená s oslavou všech, kteří se narodili v dubnu, hudba Kmochovi sirotci - 28. 4. od 14,30 hod. (opékání špekáčků, „pálení čarodějnice“)

Připravujeme v měsíci květnu....

#####

Výlety a vycházky po okolí na přání (Jaroměřice nad Rokytinou, Brodce, Velké Meziříčí, Myslibořice, Třebíč Bazilika, Brtnice aj...) (podrobnosti na letáčku „Akce v týdnu“)

- Dopolední kluby v hobby a v atriu (podrobnosti na letáčku „Akce v týdnu“)
- Odpolední setkávání v TV místnosti (podrobnosti na letáčku „Akce v týdnu“)
- U3VKoutkova – 11.5. a 25.5. v 10.00 a ve 13.00 hod. v hlavní jídelně -s podrobnostmi vás na požádání seznámí instruktorka soc. péče Naďa Hospůdková
- Dobrovolníci z Dukovan (termín včas upřesníme)
- Canisterapie - 9.5. a 23.5. na pokojích a OZR (termín včas upřesníme)
- Důchody- 16. 5. od 10.00 hod. v kanceláři soc. pracovníc
- Čaje o čtvrté – 31. 5. v 16.00 hod. (poradenství pro rodinné příslušníky a osoby pečující o osoby s demencí) v hobby místnosti
- Kavárnička spojená s oslavou všech, kteří se narodili v květnu, hudba Fialová a Švare- 19.5. od 14.30 hod. v atriu domova

Mše Církve římsko - katolické

*v sobotu 7. a 21. května 2016 ve 14.30 hod.
v kapli sv. Josefa v 1. patře*

Mše Církve československé husitské

*v pondělí 9. a 23. května 2016 v 15.00 hod.
v knihovně ve IV. patře*

Májové pobožnosti

každou středu a pátek ve 14.30 hod.
v kapli sv. Josefa v 1. patře

LOUČENÍ JE MINULOSTÍ A UPADÁ

Dáte mně jistě za pravdu, že mnohé dávné společenské a ustálené zvyklosti upadají. Upadá i loučení a cestující je dnes osamělý člověk. Vypadá to, že se nějak přestáváme umět loučit. A nemám tu na mysli loučení na pohřbech, o jehož úpadku se v poslední době často mluví. Spíš nás zajímá téma, které není tak smutné – loučení před cestou.

Užít si loučení

Bývaly doby, kdy jsme si loučení uměli užít. Zbyly nám po nich širokánské perony na nádražích. Vejde se na ně nejméně dvakrát tolik lidí, než kolik pojme vlak. Pro cestující je tedy jen půlka nástupiště. Ta druhá je pro doprovod, který nikam nejede.

Nádraží bylo místem emocí

Ve zlaté éře loučení bylo vlakové nádraží místem plným emocí. Uslzená děvčata zoufale objímala své chlapce v uniformách vojáků základní služby, kteří cestovali třeba až na Slovensko. Babičky pusinkovaly svá vnoučata. Pánové v baloňácích pomáhali s kufry svým manželkám u lázeňského Excelsioru a měli ve tvářích takový ten láskyplně přísný výraz obličeje, říkající „hlavně tam buď hodná“.

A mávalo se, mávalo

A když se tohle všechno odehrálo a vlak se dal do pohybu, začalo se mávat a slečny vojáků cupitaly za odjíždějícím vlakem.

Tak třeba jsem se dočetl v jedné povídce Bohumila Hrabala, jak za vlakem na malé stanici mávala paní přednostová hluboko

vykloněná z okna i po té, co vlak dávno zmizel za zatáčkou, což ovšem nebylo tím, že by byla z loučení tolik dojatá, ale proto, že se do ní právě, jak psal Hrabal, zezadu zamiloval pan přednosta.

Vzpomínáte na „peronky“?

Dráhy na loučení dokonce i vydělávaly. Vzpomínáte na „peronky“? Když jste chtěli jít na nástupiště a nikam jste nejeli, museli jste si koupit vstupenku. Jenže jak se chodilo loučit méně a méně lidí, peronky odumíraly. A odumřely, aniž si toho kdokoli všiml. Dokonce prý oficiálně existovaly ještě před třemi lety, jenže to už nikdo nevěděl, ani sami železničáři.

Dnešní cestující je osamělý

Dnešní cestující je osamělý a zádumčivý člověk. Dokonce i na letiště jezdívají lidé sami, a když už je tam někdo doprovodí, odehrává se loučení velmi letmo. Je potřeba se vejít do čtvrt hodiny parkování zdarma.

Čím to je? Nejspíš tím, že stejně jako se zmenšil svět, zmenšila se i Česká republika. Babička v Praze už není tak vzdálená, jako bývala kdysi. Navíc je zpravidla s vnoučaty ve stálém spojení před nástupem do vlaku, za jízdy i po ní.

Kdyby měla kapsář jako babička Boženy Němcové, měla by v něm mobil.

*E. Škorpík
II. patro*

PUTOVANI PO JIZNI MORAVE, KRAJINĚ VINNÉ RÉVY

Pěstování vinné révy a výroba vína má v Česku velmi dlouhou tradici. První písemná zmínka o víně pochází z roku 1057, kdy kníže Spytihněv II. daroval vinici litoměřickému kostelu. Vzhledem k podnebným i hospodářským vlivům se v průběhu staletí měnila rozloha pěstování vinné révy, ale vždy šlo obecně označit dva hlavní regiony pěstování vinné révy v Česku – vinařskou oblast Čechy a vinařskou oblast Morava. Drtivá část

pěstování vinné révy a produkce vína se vzhledem k příznivějším klimatickým podmínkám uskutečňuje ve vinařské oblasti Morava.

Při putování po jižní Moravě jsme zastavili v Mikulově, městě nad Pavlovskými vrchy. Pěšky cestou po hlavní ulici se nám naskytl nádherný pohled na zámek a za zámkem na sv. Kopečku na krásnou barokní kapli. Došli jsme k zámku, který byl v roce 1945 vypálen, obnoven byl v 50. letech minulého století. Po prohlídce se sešlo do vinných sklepů, které nechal vybudovat v 16. a 17. století majitel mikulovského panství Maxmilián, kníže z Dietrichsteina. Do sklepa nechal postavit obří sud, ve kterém ukládal víno jako daň od poddaných, kteří měli v pronájmu jeho vinice. Tento obří sud zhotovil v roce 1643 brněnský bednář Christof Spechte. Sud měří 6,21m, průměr středu je 5,24m. Nejdůležitější je však objem, který činí neuvěřitelných 101 400 litrů. Obří sud patří k největším dochovaným sudům na světě.

Z Mikulova jsme jeli směrem k Hodonínu. Zastavili se v Dolních Bojanovicích, kde jsme v Tereziánských sklepech ochutnávali vína jak bílá, tak i červená. Historie Tereziánských sklepů je spojena s původními barokními sklepy z roku 1735.

Hrozny, pro vína z Tereziánských sklepů dozrávají i v okolních obcích.

Pokračovali jsme dále přes Hodonín ke Strážnici a zastavili ve městě Bzenci, které má dlouhou vinařskou historii. V zámeckých sklepech byla ochutnávka dobrých bzeneckých vín. Nejvíce nám chutnalo bílé, Bzenecká Lipka a červené Svatovavřínecké.

Vraceli jsme se domů veselí a velice spokojeni s vydařeným putováním po jižní Moravě.

Josef Kříž
III. patro

Nikdy nezapomenu...

Veškeré události v rodné obci jsem sledoval po celou dobu svého života a obrazová paměť mně umožnila dodnes si uchovat asi 10 smutných příběhů z II. světové války. Dva z nich uvádím.

Německá okupace rodné obce

Bylo mně přesně 6 roků a 1 den, do školy jsem ještě nechodil a tak jsem se pohyboval většinou okolo mámy. Tatínek již 3 roky odpočíval na místním hřbitově a ani jsem ho nepoznal.

15. března 1939 dopoledne se najednou ozval neznámý rachot motorů, který se neustále zvyšoval. To se právě řítily po prašné silnici pásové obrněné vozy s německými vojáky v černých uniformách, říkali jim „esesmani“. Šel z nich strach.

Stál jsem společně s ostatními nakupujícími v prostoru obchodu „Vzájemnost včela“, který byl v pronájmu našeho rodinného domu. Držel jsem pevně ruku maminky. Většina přítomných žen sledovala oknem násilnou německou okupaci. Nastalo hrobové ticho, mnozí plakali. Z úst matky jsem zachytil tři slova: „Chlapče, bude válka“. A měla pravdu. Smutni, se svěšenou hlavou se občané rozcházeli do svých domovů.

Poslední měsíc před osvobozením

Začátkem dubna se do Přibyslavic nastěhovalo téměř 100 nevítaných hostů – esesmanů s bojovou technikou. Každý dům o více místnostech a menším počtem bydlících osob byl povinen vojáky ubytovat. Hejtmanství bylo v krásné vile pana řídícího o 6 místnostech. Třídy ve škole, kde se již nevyučovalo, sloužily jako dílny – krejčovská, sedlářská a ševcovská.

Ubytovaní nocležníci lidem nijak neškodili, protože je potřebovali a potom si velice dobře uvědomovali, že se blíží konec jejich nadvlády.

Předvečerní sraz na návsi

Každý den navečer se v horní části návsi shromáždila celá posádka, aby vyslechla rozkaz velitele na další den. Součástí

„Večerky“ byla kontrola přítomných s vyvoláváním jména vojáka. Jako odpověď znělo hlasité „hier“ (zde).

Dezerce se tvrdě trestá

Zbývalo jen málo dnů do nabytí svobody, když jeden z vojáků zmizel. Strach, stres, odloučení od rodiny ho donutily k dezerci. Pro asi třídní úkryt mu posloužily rozsáhlé okolní lesní porosty. Jeho největší životní chybou bylo rozhodnutí vrátit se zpět. Rozsudek hejtmána byl nekompromisní: „Trest smrti zastřelením“.

Poslední „Pochod smrti“

Po návratu ho zavřeli do malého sklepení, patřící farní budově, který sloužil jako sklad na uhlí, později to bylo dočasné „sídlo ponocného“.

Bylo krásné ráno vzduchem provoněné šerky a všechno kvetlo. Snad 5 dní před osvobozením, kolem páté hodiny, mě vzbudil dusot vojenských bot. To celá posádka pochodovala po silnici a uprostřed kráčel zcela vlasatý, zbavený uniformy – odsouzený, nesoucí na rameně lopatu s krumpáčem.

Pochod končil za papírnou v údolí řeky Jihlavy. Na louce si vykopal předem vyznačený mělký hrob, aby krátce poté stanul na jeho okraji.

Určená popravčí četa, složená ze sedmi jeho kamarádů, splnila rozsudek smrti. Všichni stříleli, ale jen velitel věděl, kdo z nich má v pušce ostrý náboj, ostatní tzv. „slepý“. To proto, aby se nikdo nedozvěděl jméno skutečného vykonavatele poprav.

Obecní úřad, ihned po OSVOBOZENÍ, nechal převézt ostatky zemřelého na místní hřbitov a pochován byl poblíž márnice bez označení. Byl prý to učitel a doma na něho marně čekaly dvě děti.

Nikdy nezapomenu na takové a jim podobné smutné příběhy. Velice těžce se o tom mluví a zvláště píše, věřte mi přátelé.

Rok 2016 ve znamení 700. výročí narození otce vlasti

Karel IV. - největší Čech

Od nepaměti se mu říkalo Otec vlasti. Možná proto se pro většinu Čechů stal jakýmsi nedotknutelným symbolem, obdivovaným a idealizovaným panovníkem. Ale ve skutečnosti byl český král a císař Svaté říše římské Karel IV. člověkem z masa a kostí, který měl své přednosti i slabiny.

Narodil se 14. května roku 1316 do královské rodiny, ale ani v dětství to neměl jednoduché.

Jeho mladičkový otec, Jan Lucemburský, nedávno posazený na český trůn, musel svádět obrazný i faktický boj jak s českou šlechtou, tak i se svojí ambiciózní manželkou Eliškou Přemyslovnou.

Původně se chlapec jmenoval Václav, podle svých významných předků z matčiny strany. Teprve během sedmiletého pobytu ve Francii „získal“ při biřmování jméno strýce, francouzského krále z rodu Kapetovců.

Maminky si moc neužil, více jej formovala drsná mužská výchova na hradech Lokti a Křivoklátu. V sedmi letech se ocitl sám mezi příbuznými na francouzském dvoře, kde měl k dispozici i vlastní vychovatele. Otevřela se mu náhle cesta nejen k rozsáhlému vzdělání, ale také k významným politickým a osobním kontaktům. Přítelem se mu stal například budoucí papež Kliment VI. V neposlední řadě bylo důležité, že si z Paříže Karel přivezl svoji první manželku milovanou Blanku z Valois.

Všestranná příprava do života pokračovala v Lucembursku, v rodovém hrabství, kde se dospívajícího následníka trůnu ujal autoritativní prastrýc Balduin Lucemburský, arcibiskup v Trevíru. Karel se dál učil diplomacii a umění vládnout, doplnil si jazykové znalosti francouzštiny, latiny a italštiny o němčinu, samozřejmě bylo ovládání dvorské etikety a rytířských ctností. Nakonec jej otec Jan povolal do severní Itálie, aby se v nelehkém prostředí naplněném intrikami, pokusil uhájit lucemburské panství. Ke slovu přišlo praktické ověření vojenským znalostím, zacházení se zbraní, jízda na koni, vojenská taktika. V bitvě u San

Felice, ale také při jiných příležitostech, si Karel ověřil, jak dokáže být štěstěna vrtkavá.

Po dlouhých letech se pak Karel na podzim roku 1333 konečně vrátil do Čech. Za nepřítomnosti hlavy státu začal jako markrabě moravský spravovat České království a dařilo se mu. Postupně zasahoval i do vnějších záležitostí, například ve prospěch bratra Jana Jindřicha v Korutanech. Snad obava o vlastní budoucnost a trochu žárlivost nad synovými úspěchy vedly nejprve k nepřiměřené reakci, později dokonce k roztržce mezi otcem a synem. Tu ještě podpořil Janův nový sňatek s Beatricí Bourbonskou a následné narození dalšího mužského potomka do rodiny Lucemburků. Teprve, když král Jan sepsal svoji politickou závěť a Český sněm uznal v roce 1341 Karla za budoucího panovníka, situace se uklidnila.

Výsledkem byl společný postup a úspěch lucemburské dynastie v Evropě ve srovnání s jinými evropskými rody. Postupnými kroky Karel dosáhl v roce 1344 **povýšení pražského biskupství na arcibiskupství**, čímž vymanil český stát z přímé závislosti na arcibiskupovi v Mohuči. **Následoval akt důležité volby do čela Svaté říše římské v roce 1346.** Při ní se Karel stal s pomocí papeže Klimenta VI. a svého otce Jana římským králem. Hlas mu dalo pět ze sedmi kurfiřtů volitelů. O pár měsíců později byl **korunován v Bonnu**. Na císařský titul si musel ještě pár let počkat, ačkoliv byl všeobecně uznávanou autoritou v Říši.

Také česká královská korunovace byla pro Karla důležitá. Konala se 2. září roku 1347 podle předem připraveného Korunovačního řádu. A nejenom to. V duchu zdůraznění českých přemyslovských tradic nechal panovník upravit Svatováclavskou korunu, která se, spolu se žezlem a jablkem, stala výrazem univerzální moci českého krále. Následovala velkolepá hostina na prostranství u svatého Havla a založení nového „korunovačního“ chrámu Panny Marie Sněžné.

Nyní už nestálo Karlovi nic v cestě k uskutečňování zamýšlených záměrů. **Prahu si vybral jako sídelní rezidenci**, z českého státu vytvářel hlavní základnu moci Lucemburků. Zároveň nemalé úsilí věnoval říšským městům a jejich zájmům. Na rozdíl od běžných zvyklostí doby nepoužíval expanzivní vojenskou sílu, nýbrž **politickou a sňatkovou diplomacii**. Tady hledejme mimo jiné důvody celkem čtyř sňatků, které Karel IV. za svého života uzavřel. Jako vdovec dokázal vždy rychle najít „správnou“ nevěstu s ohledem na její rodinné zázemí i význam. V případě druhé manželky **Anny Falcké** to byly Wittelsbachové, obzvlášť tvrdý soupeř. Třetí manželství Karel uzavřel s **Annou Svidnickou**, přestože bylo původně plánováno docela jinak. Tehdy se císařovi konečně narodil dědic Václav

IV. **Alžběta Pomořanská**, poslední, čtvrtá manželka, byla svému muži největší oporou a také matkou dalších dědiců trůnu, z nichž nejúspěšnější byl **Zikmund Lucemburský**.

V dubnu roku 1355 dosáhl Karel císařské korunovace v Římě, čímž se stal formálně světskou hlavou křesťanstva. **S volbou a dalšími akty, jako byly říšská a císařská korunovace**, se pojily vysoké dluhy. I když jeho největším dlužníkem byl trevírský arcibiskup, ke snižování svého zadlužení potřeboval panovník zejména pravidelné roční příjmy z daní klášterů a královských měst i důchody z vytěženého stříbra a ražby mince, tzv. kutnohorskou urburu. Značné částky vynaložil také na zakoupení řady lén v Bavorsku, Švábsku i Míšni, a především pro odkoupení Braniborska. Třetím sňatkem získal Sydnicko, definitivně připojil slezské země a Horní Lužici, dal vzniknout soustátí Zemí Koruny české, k němuž připojil v roce 1368 ještě Dolní Lužici. Posílil postavení Moravy, do jejíhož čela jmenoval svého bratra Jana Jindřicha.

Hlavní oporu při realizaci záměrů našel Karel v církevních kruzích. On osobně byl bez pochyby hluboce věřícím člověkem, ale především dobře věděl, že pouze mezi církevními hodnostáři musí hledat pravé vzdělance a odborníky. Patřili k nim arcibiskup Arnošt z Pardubic či Jan Očko z Vlašimi. **Založení univerzity v Praze, 7. dubna 1348**, bylo dalším krokem, kterým panovník nesmírně posílil postavení církve a důležitost metropole, neboť přiblížil možnost studia nejen pro České království, ale obecně v oblasti „na sever od Alp“. Dověřil tím zároveň svrchovanost českého státu.

Ne vždy se královy záměry setkávaly s pochopením. Typickým příkladem je pokus o návrh zemského zákoníku Maiestas Carolina. Ten upravoval vnitřní poměry v Českém království, ale v mnohém se dotýkal postavení, zájmů a pravomocí šlechty. Pod velkým tlakem stavovské nespokojenosti královský majestát raději ustoupil a zákoník nikdy přijat nebyl. Naopak na půdě Svaté říše římské císař své záměry prosadil a vydal v letech 1355 - 1356 **Zlatou bulu**, která se stala vlastně novou ústavou Říše. Upravovala například vztahy Říše k Českému království.

Tvrdý soupeř, realistický politik – i tak lze charakterizovat muže, který stál více než třicet let v čele Evropy. Je samozřejmé, že v tak vysoké politice účel světil prostředky a Karel si nejednou vypomáhal klamem či podvodem. Možná i proto, vědom si svých hříchů, dával najevo někdy až okázalou zbožnost. Snad také systematické sbírání ostatků světců je toho důkazem.

Dnes je Karel IV. vnímán zejména jako schopný zakladatel a budovatel, jehož stavitelské úsilí se projevilo na mnoha místech. Velkou péči a značné částky věnoval na stavbu kostelů a klášterů, které nechal nákladně umělecky zdobit. Ovšem nejvýznamnějším počinem bylo založení **Nového Města pražského v roce 1348**. Současně s ním chtěl král vytvořit z Prahy **nový Jeruzalém**. Rozsah, rychlost i kvalita zástavby vyvolává respekt a úctu i na začátku 21. století.

Nesmímě inteligentní, energický a cílevědomý panovník byl zřejmě z hlediska dobové módy pohledným a přitažlivým mužem s výškou asi 175 cm. Nebyl žádným asketou ani samotářem. Dbal na své výlučné postavení a respekt, všemožně podporoval svůj dobrý obraz v dobovém kontextu.

Karel IV. zemřel ve věku 62 let, 29. listopadu roku 1378. I jeho monumentální pohřeb spojený s významnými obřady byl vyjádřením politické moci jednoho z nejvýznamnějších evropských panovníků.

Karel IV. a jeho rodina

Karel IV., český král a císař Svaté říše římské, nepatřil v osobním životě k nejšťastnějším. Byl celkem čtyřikrát ženat, ale teprve ve 45 letech se dočkal narození syna – následníka a nástupce. Znáte všechny manželky Karla IV.? Víte, kolik měl dětí? A jak to bylo s jeho rodiči?

Matkou Karla IV. byla Eliška Přemyslovna (1292 – 1330), dcera českého krále Václav II. Jeho otec, Jan Lucemburský (1296 – 1346), získal sňatkem s Eliškou v roce 1310 českou královskou korunu. Byl synem lucemburského hraběte a císaře Svaté říše římské Jindřicha VII. Mezi cholerickým Janem a ambiciózní Eliškou, která byla o čtyři roky starší, docházelo často ke konfliktům, což byl jeden z důležitých důvodů, proč jejich manželství nakonec ztroskotalo. Karel byl v pořadí třetím dítětem, ale prvorozeným mužským potomkem.

Čtyři manželky a dvanáct dětí Karla IV.

- Karlovou první manželkou byla **Markéta Blanka z Valois** (1317 - 1348), sestra francouzského krále Filipa VI. Jen o rok mladší půvabná Blanka vyrůstala spolu s Karlem na francouzském královském dvoře. Jejich sňatek se konal v Paříži,

když byli oba v dětském věku. Karlovi bylo sedm let. V roce 1334 přijela Blanka poprvé do Prahy a teprve poté došlo k naplnění tohoto manželství. Královské české koruny se Blanka dočkala v roce 1347. S novým prostředím se poměrně rychle sžila a byla v Čechách velmi oblíbená. **Karlovi dala dvě dcery - Markétu a Kateřinu.**

- Druhá manželka, **Anna Falcká** (1329 – 1353), dcera Rudolfa II. Rýnského, byla z významného rodu Wittelsbachů. Za Karla se provdala v roce 1349, ale nutno dodat, že toto manželství bylo zpočátku výhradně politickým kalkulem českého krále. Ve stejném roce se stala také českou královnou. V lednu 1350 porodila vytouženého syna **Václava**, který však zemřel v necelých dvou letech. Anna jej dlouho nepřežila. Zahynula v roce 1353 při nešťastném pádu z koně. Karel IV. tak podruhé ovdověl.

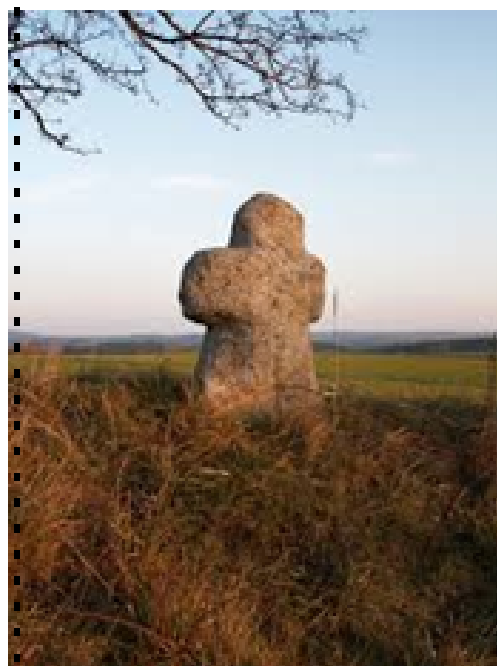
- Třetí Karlova manželka, krásná **Anna Svidnická** (1339 – 1362), byla sice jedinou dcerou svídnického knížete Jindřicha II., ale díky matce, uherské princezně Kateřině, vyrůstala na královském dvoře svého strýce Ludvíka v Uhrách. Svatba s Karlem IV. nečekaně uzavřená v roce 1353 mnohé překvapila. Nevěsta byla totiž velmi mladičká, sotva třináctiletá, zatímco Karlovi bylo již 37 let. Navíc se měla Anna, podle původního plánu, stát manželkou Karlova syna. Součástí Karlova zájmu bylo také její dědictví v podobě svídnicko-javorského knížectví ve Slezsku. Jako česká královna se dočkala i korunovace nejvyšší. Spolu se svým manželem Karlem IV. se v Římě stala císařovnou Svaté říše římské. Právě ona byla také **matkou dědice lucemburské dynastie a českého trůnu Václava IV.** Kromě toho měla ještě dceru **Elišku**. Zemřela při porodu třetího dítěte v roce 1362.

- Čtvrtá Karlova manželka **Alžběta (Eliška) Pomořanská** (asi 1346 – 1393), pocházela z Polska. Tato Piastovna, vnučka polského krále Kazimíra III. Velikého byla mimo jiné významnou diplomatickou možností k likvidaci protikarlové koalice a k urovnání poměrů s Polskem i s Uherským královstvím. Urostlá a rázná mladá žena, o níž pověst vypráví, že byla natolik silná, aby rukama lámala meče a rovnala podkovy, se stala poslední Karlovou manželkou sňatkem v Krakově roku 1363. Několik týdnů poté získala českou královskou korunu. Při druhé Karlově korunovaci v Římě se i ona stala v roce 1368 císařovnou Svaté říše římské. **Karlovi porodila šest dětí**, z nichž dcera **Anna** se stala anglickou královnou a manželkou Richarda II. Plantageneta, **syn Zikmund** králem uherským, českým a úspěšným císařem Svaté říše římské, druhorozený **syn Jan** vévodou Zhořeleckým a **Markéta** manželkou norimberského purkrabího z rodu Hohenzollemů.

STARÉ POVĚSTI TŘEBÍČSKÉ

Pověst o zkamenělé bábě

V dřívějších dobách býval v okolí Třebíče hluboký les s vysokými vzrostlými javory, jilmy, buky a duby. Les byl i bohatý na různou zvěř a bylo více než pravděpodobné, že se člověk, který ať již zabloudil do těchto míst, nebo se těšil z jeho darů v podobě přerozličných hub a dalších pochutin, potkal například s medvědem, nebo vlkem. Popásali se tu i losi a zubři. Na okraji právě takového lesa žila již dlouhý čas v malé polorozpadlé chalupě bába, co se živila jako kořenářka. Jmenovala se Alruna. Její život plynul v souladu s přírodou.

Od jara do podzimu sbírala a sušila léčivé byliny. Měla tuto svou činnost velmi ráda a věděla o každé bylince všechno. Kde a kdy ji sbírat, jak ji upravit, aby se dala použít, a také na jaké nemoci se potom bylinky dají použít. Lidé co ji navštěvovali, o ní šířili zvěsti, jak jim pomohla a za nějakou dobu se o ní tato zvěst šířila do dalekého okolí. A tak Alruna se i nadále spokojeně věnovala bylinkám a ochotně pomáhala každému, komu bylo potřeba pomoci. Na rány dala hojivou masť, na pokažený žaludek pelyněk, na otekliny přikládala puškvorec. Nikdy nechtěla ovšem

za tuto svou pomoc od nikoho přijmout ani groš, proto ji vděční potřební návštěvníci dávali to, co zrovna měli. Někdy to bylo mléko, máslo, jindy donesli mouku nebo vejce. A když zrovna nějaký chudák neměl naprosto nic, tak mu bába kořenářka přesto ochotně pomohla.

Jednou takhle zvečera, právě venku pršelo a dešťové kapky byly neodbytné a snažily se dostat přes chatrnou střechu do stařenina domku, někdo silně zabouchal na dveře, až se chvěly v pantech. „Kdopak to asi tak může být?“ divila se v duchu bába kořenářka, ale

přesto spěchala rychle otevřít. A to už se doprostřed světničky vlekl raněný muž. „Chtěl jsem si zkrátit cestu tímto velkým lesem, ale stalo se mě neštěstí, zabloudil jsem, cesta se přede mnou zavřela zeleným příkrovem, můj kůň se lekl hlasu podvečerního ptáka, splašil se a já jsem z něho spadl a navíc se zranil. A vtom jako zázrakem jsem najednou uviděl malou naklánějící se chaloupku na stranu a doufal jsem, že tu naleznu pomoc. Babka kořenářka uložila zraněného pocestného do svého vlastního nuzného lože a jala se ho ošetřovat. Celou noc probděla u lůžka, rány vyčistila, obklady přikládala a všemožně se snažila raněnému ulevit. Nakonec se podařilo a konečně zdráv, děkuje pocestný jezdec Alruně za její péči a pomoc a jako dík jí dává za odměnu měšec plný zlata. Ale babka kořenářka se zarazí, zlato důrazně odmítá, vždyť k životu jejímu není třeba. Pomáhá dle svých sil a schopností každému kdo k ní zavítá a nežádá za tuto pomoc žádný prospěch pro sebe ani peněz jí není třeba. Vždyť v tichu lesních zákoutí je jí dobře. No rytíř tedy souhlasí, děkuje, ale když odchází, tajně pokládá měšec se zlatem do temného stínu na stole. Venku se již loučí se svou zachránkyní, vsedne na koně a odjíždí. Alruna záhy nachází měšec, chvíli přemýšlí co s ním, jde k němu blíže, potěškává zlato v něm vložené v rukách. Záhy ji ale vyvstane na mysli otázka „co s tím zlatem jenom udělat?“ Přemýšlí a dumá, nic ji nepřináší klidu. Starostí nemůže ani oka v noci zamhouřit, na lůžku se převaluje z boku na bok. Ráno již vítá rozbřesk s vtíravou nutkavostí mít toho zlata ještě tak o trochu víc. Lesk a tíha zlatého kovu ji zmámila mysl, srdce se začalo zatvrzovat, až nakonec samou lakotou ztverdlo na kámen. Odmítá chudáky, které nemoc přivedla k jejímu prahu, „však nemáš dukáty, tak žádnou medicínu ani mazání.“

Jednou přišla k jejím dveřím s prosbou o pomoc chudá žena, svoje nemocné děcko tiskne k srdci. Prosí o pomoc, slzy jí kanou po tvářích. Ale marně se pomoci dovolává, Alrunino srdce z kamene nepohne k lítosti. „Nemáš zlato tak se klid.“ Zoufalá matka svoje dítě pozvedá s něnou prosbou v očích, ale Alruna však zatvrzele ženu bez peněz odmítá. Matka s hrůzou zjišťuje, že její dítě jí v náručí umírá.

Alruna ve svojí lesní samotě se jen ze zlata těší. Jednou jí opět na dveře zabouchal pocestný a naléhavě prosí bábu kořenářku o nocleh. Alruna, ale v něm poznává bohatého poutníka a uctivě ho zve dál do svého domu. Před očima vidí již jen těžký váček plný zlata. Chamtivost jí zatemní mozek a ona v noci bere do rukou tenkou dýku a potichu se plíží k jeho loži, zamíří lesklou čepelí na srdce odhodlána bodnout. Když v tom zahřmí jeho přísný hlas: „ Běda tobě, bábo tvrdá, přiblížil se tvého trestu čas.“ Alruna s hrůzou v obličeji prchá ze své chýše, mráz jí běhá po zádech. A tu najednou před sebou zahlédne bledou ženu jako zjevení. V náručí svírá mrtvé dítě a kletbu ze rtů vysílá: „ Kéž bys bábo zlá za svou lakotu celá zkameněla!“ A pojednou Alruna cítí jak jí nohy a ruce tuhnou, z děsem prosí o slitování, ale to již po kolena se propadá do země a na místě celá zkamení.

Dodnes stojí na pravé straně cesty z Třebíče do Pocoucova.

Úkoly k pověsti:

1. Jak se jmenovala bába kořenářka?

2. Čím platili vesničané bábě za léčení?

3. Co kořenářku změnilo?

4. Proč matka proklela Alrunu?

5. V co se kořenářka proměnila?

Co dělat, aby cukrovka nevyvolala další choroby

Podle statistik trpí asi 700 tisíc obyvatel Česka některým druhem diabetu neboli cukrovky. Záležitá nemoc sice neboli a dá se dobře kompenzovat léky a dietou, ale mohou ji provázet komplikace. Jak jim zabránit?

Diabet může přivodit

- rozvoj vysokého krevního tlaku,
 - rozvoj aterosklerózy – zvýšeného ukládání LDL cholesterolu v cévách,
 - následnou ischemickou srdeční chorobu a srdeční infarkt.
- Při zanedbané léčbě a nevhodné životosprávě se u řady diabetiků po čase objevuje
- postižení sítnice oka a krevních cév, které ji zásobují krví (retinopatie),
 - postižení ledvin (nefropatie),
 - poškození nervových vláken (neuropatie).

Diabetická

neuropatie postihuje nedisciplinované pacienty i s poměrně mírnou cukrovkou, naopak lidé s těžšími formami diabetu postižení být nemusí.

Bez léčebné kázně a správné životosprávy to nejde. Diabetická neuropatie se vyskytuje asi u poloviny pacientů s cukrovkou 1. typu a u 30 až 40 % diabetiků postižených 2. typem.

Základním preventivním opatřením je dlouhodobá **dobrá kompenzace cukrovky**, především stabilizovaná hladina krevního cukru a dodržování režimu nařízeného lékařem.

Při tzv. syndromu diabetické nohy je nutné dbát na správnou péči o nohy a pravidelně je kontrolovat.

Příznaky: Nohy bmní, pálí, přestávají být citlivé

Tato nemoc může postihnout nervy sloužící k vnímání citlivosti, motorické nervy a nervy ovlivňující vnitřní orgány. Protože nejzranitelnější jsou ty nejdelší nervy, bývají nejprve postiženy **obě dolní končetiny**.

Objeví se nepříjemné brnění, pálení (především při usínání), po několika měsících postižený pacient přestává cítit dotyk, teplo a bolest na koncích prstů, porucha se šíří vzhůru přes kotníky a kolena až k horním končetinám. Většinou se přidá motorická neobratnost, pacient zakopává, jeho chůze není stabilní.

Časté bývá i postižení nervů vnitřních orgánů.

To se projevuje průjmy, nevolnostmi, ale i poruchami funkce močového měchýře a u mužů poruchami erekce, častějšími infekcemi močových cest.

Jelikož i v tomto případě bývají postižena vlákna pro bolest, mohou někteří diabetici s neuropatií

prodělat tzv. **bezbolestný infarkt**, který se projeví až při vyšetření na EKG. Poměrně časté jsou i **poruchy srdečního rytmu**.

Porucha funkce motorických nervů vede k oslabení drobných svalů nohy, k deformitám prstů, ke snížení pocení.

Suchá kůže nohou je potom náchylnější k poranění, infekcím a tvorbě hyperkeratóz (nadměrného rohovění).

V důsledku tzv. syndromu diabetické nohy vznikají nebezpečné bolestivé a nehojící se vředy, které mohou vést až ke gangréně a amputaci postižené končetiny.

Snadno dochází k otlakům, popáleninám a drobným úrazům.

Vinou sníženého vnímání bolesti pacienti nevěnují různým poraněním pozornost, neošetří je včas a mohou si tak způsobit vážné zdravotní komplikace.

Co se dá dělat proti cukrovce a jejímu rozvoji

- Denně si připravte salát z **listové zeleniny**.

- Zvyšte **přísun hořčíku** (nezbytného pro správný přenos nervových a svalových vzruchů).
- Dbejte na správný **pitný režim** s bylinnými čaji a s minerálními vodami s dostatkem hořčíku, vynechte všechny alkoholické nápoje.
- Preventivně se doporučují
 - **vitaminy B komplexu** (s protizánětlivými účinky) a B 12,
 - vitamin E,
 - vápník,
 - O výběru potravinových doplňků se poradte s lékařem.
- kyselina alfa-lipoová (antioxidační účinky),
- ginkgo biloba (pozitivní působení na centrální nervový systém),
- pupalkový olej,
- rybí tuk,
- lněný olej,
- borůvky.
- Zkuste jíst nejméně **dvakrát týdně ořechy a ryby**. Jsou bohaté na esenciální kyseliny s léčivými účinky na nervy.
- Zařadte do svého jídelníčku **oves** (třeba v podobě ranní ovesné kaše), který má povzbuzující účinky na nervovou tkáň.
- Neuralgické bolesti pomůže zklidnit **výtažek z mučenky**.
- Cvičte, posilujete tak krevní oběh a „výživu“ nervů v končetinách.

Jak se neuropatie léčí

Jako první se samozřejmě musí léčit primární onemocnění, tedy cukrovka. Léčba vlastní neuropatie je poměrně svízelná: Podávají se léky rozšiřující cévy, vitaminy (především B a E) a léky ovlivňující špatnou látkovou přeměnu nervových vláken (s obsahem kyseliny alfa-lipoové, kyseliny linolenové a dalších).

Na potlačení nepříjemných příznaků, jako je například brnění, se podávají antiepileptika, případně antidepresiva. Důležitá je rehabilitace.

Pro Receptář Jana Hrabáková.

VYSTOUPENÍ ŽÁKŮ A UČITELŮ ZE ZÁKLADNÍ UMĚLECKÉ ŠKOLY FORUM

LOUTKAŘSKÉ VYSTOUPENÍ

BESEDA OBYVATEL S VEDENÍM DOMOVA

VÝLET, TRNAVA - KONIKLECE

CANISTERAPIE

PŘEDNÁŠKA UNIVERZITY TŘETÍHO VĚKU

KAVÁRNIČKA, OPÉKÁNÍ ŠPEKÁČKŮ, NAVŠTÍVILI NÁS DOBROVOLNÍCI

PRANOSTIKY NA MĚSÍC KVĚTEN

Ceský název měsíce května je odvozen od toho, že všechno kvete.

Už od 13. století je měsíc květen spojen s lidovými oslavami, např. stavění máje nebo pálení čarodějnic.

- Květen - čas z květin pleten.
- Květen – lásky čas.
- Květen - měsíc lásky.
- Květen vodu nosí, červen louky kosí.
- Květen-li se větrem, červen deštěm plní, sejkky nazvíce i bečky plní.
- Máj - od pece dál.
- Máj a září jsou branami léta.
- Máj chladný a deštivý pro stodoly je příznivý.
- Máj vlažný pro stodůlky blažný.
- Májová kapka platí nad dukát.
- Májová kapka platí za dukát.
- Májová vlašička - naroste travička; májový deštiček - poroste chlebiček.
- Májová voda vypije víno.
- Májové mléko je léčivé.
- Májový deštiček - úrody tatíček.
- Májový deštiček, dej nám ho Pánbíček, aby se vydařil na poli chlebiček.
- Májový deštiček, dejž nám ho Pámbíček, aby se vydařil chlebiček.
- Mokrý máj - chleba hoj.
- Mokrý máj - v stodole ráj.
- Na mokrý květen přichází suchý červen.
- Není-li květen ani příliš studený, ani mokrý, naplňuje stodoly i sudy.
- Není-li květen příliš studený, ani mokrý, naplňuje stodoly i sudy.
- Pankrác, Servác, Bonifác jsou ledoví muži a Žižka je jejich kuchařka.
- Roj, který se v máji rodí, za plný vůz sena stojí, v červnu rojení nestojí za zvonění.
- Roj, který se v máji rojí, za plnou fůru sena stojí, ale o svatém Jáně ani za vodu ve džbáně.
- Slavík zpívá v háji až za tepla v máji.
- Sníh v máji - hodně trávy.

SLOVNÍ ZÁSoba

PŘESMYČKY HRADŮ A ZÁMKŮ

V následujících názvech hradů a zámků byla přeskupena písmena, takže vznikla nesrozumitelná slova. Přeskupte písmena a najděte v každém názvu hradu nebo zámku.

ŠKREJALTN	TLIKŘOVKÁ
RNEŠTEPJN	CHNOÁD
ŠNOPIKOĚT	ROKLÍ
VOZÍKV	BLYŽE
OZVUOB	CHVYSRO
ÁBLOHUK	ELZOK
ŘIBROCATIE	NLYÁ
ŠEJNIMĚT	CIŘOHEVO
VLYSTERU	LCHVOBU
VCILATE	LĚCHVOBI
ČTEL	TÁNLAB
VHIŠOV	BRÍA
ŠLENDANTJ	CRODIBONE
TÍBVO	LÝDRANFT
BÁRŽEK	KREMŽOBR
ZEBĚDZ	ŘOKNÍKO
YHVUKALD	YDNĚRA
SOKT	OŘKO
CHENĚBY	KEPAC

HLEDEJTE ZVÍŘE VE VĚTÁCH.

PŘESKOČ KALUŽ PŘED DOMEM.

ZŮSTALA PO TOBĚ MOKRÁ VANA.

JIRKO,ZAVOLEJ BABIČCE.

DÍTĚ SE HOUPE SAMO NA HOUPAČCE.

BOLÍ MĚ, NOHA DELŠÍ DOBU.

DONESLI ŠKAREDOU MASKU.

HLEDEJTE VE VĚTÁCH JMÉNA.

VOŇAVÉ AROMA NENÍ ŠPATNÉ.

POŠLU DĚKOVNÝ DOPIS PANÍ UČITELCE.

PRAHA,NAŠE HLAVNÍ MĚSTO.

LÍBÍ SE MI JMÉNO JAN A VÁCLAV.

MÁ VAŠE TLUPA VELITELE?

JE MI LÍTO TĚCH DĚTÍ.

TO MÁŠ VELKOU KLIKU.

HLEDEJTE VE VĚTÁCH MĚSTA.

U SOUSEDŮ POSTEL ČASNĚ RÁNO VRŽE.

NALEZENÝ POKLAD NOSÍ SMŮLU.

JSOU ZLÍ NĚKTERÍ LIDÉ.

MÁMA ŠETŘÍ KAŽDOU KORUNU.

TÁTA CHOVÁ MIMINKO.

PŘINES UDICE K VODĚ.

Doplňte města do textu písní

Do uvedených úryvků z textů lidových písní se pokuste doplnit správně název města.

1. Kdyby byl _____ co jsou _____, dal bych ti hubičku na obě strany. Ale že je za vodou, za vodičkou studenou, nedám ti, má milá, ani jedinou. Kdyby byl _____ co _____, dal bych ti hubičku na obě líce.
2. _____, _____, stojíš v pěkné rovině. Šenkuje tam má milá, má panenka rozmilá, šenkuje tam ve víně.
3. Okolo _____ cestička, okolo _____ cestička, a na ní se zelená, a na ní se zelená travička.
4. V _____ za vojáčka mňa brali, moje vlásy na kraťúčko strihali.
5. Okolo _____, okolo _____, pasou se tam koně, pasou se tam koně.
6. _____, _____, překrásné město.
7. Okolo _____ v malé zahrádce rostou tam tři růže.
8. Ej, od _____ větor věje, už tej Kačence pentle bere.
9. _____ sú pěkný městečko, je tam pivovar, dobrý pivíčko.
10. Běží liška k _____, nese pytel zázvoru, ježek za ní pospíchá, že jí pytel rozpíchá.
11. Já jsem z _____, z _____ koudelníkův syn.

Doplňte řeku do názvu českého města

V níže uvedených názvech měst jsou vynechaná místa. Pokuste se tam doplnit název řeky tak, aby bylo město úplné.

Hodkovice nad

Benátky nad

Bohušovice nad

Svoboda nad

Stráž nad

Budyně nad

Chlumeck nad

Jablonek nad

Janovice nad

Náměšť nad

Paseky nad

Jaroměřice nad

Vranov nad

Světlá nad

Kralupy nad

Lipnice nad

Frýdlant nad

Budišov nad

Bakov nad

Bečov nad

Dvůr Králové nad

Hluboká nad

Roudnice nad

Kamenice nad

Kamýk nad

Ledeč nad

Lipník nad

Lysá nad

Nové Město nad

Orlík nad

Lipno nad

Police nad

Rabštejn nad

Přerov nad

Rataje nad

Vysoké nad

Zruč nad

Přítel, kterému jsi pomohl v nouzi, si na tebe vzpomene, ...				POMŮCKA: SHOT, POTTLE	SPZ PASSAU (NĚMECKO)	INICÁLY NEKUDOVY	1. DÍL TAJENKY	TENKRÁT	KORÁLOVÝ OSTROV	CITOSLOVCE NABÍZENÍ
				DRUH DŘEVINY						
				KÓD MALEDIV						
	MRKNUTÍ	VČELÍ SPOLE- ČENSTVÍ	ČÁST KOŠILE SNÍŽENÝ TÓN							
OBYČEJ					ŠPICE	AFRICKÁ SOLNÁ BAŽINA THAJSKÁ ŘEKA				
RADA OBRANY STÁTU (ZKR.)				TÉMĚŘ OKAMŽITÉ VÝTRŽNOST (ZAST.)						
JODID DRASELNÝ			SETKÁNÍ 2. DÍL TAJENKY						BUJET	DÝCHAČÍ ORGÁN
	PULS	ČÁST JEVIŠTĚ JAPON. SÍDLA NA OSTROVĚ KJUŠŮ						CHEM. ZN. ZANIKLÉHO PRVKU PHILIPIA ITAL. SÍDLA		
12 KUSŮ						KOREJSKÁ METROPOLE NĚMECKÉ SÍDLA				
KDO SE ZABÝVÁ ETIKOU					CITOSL. KÝCHNUTÍ ZKRATKA ZIMNÍHO SPORTU					
ANGL. OBJEM. MÍRA							MEZINÁR. NORMALIZ. INSTITUTE VÝVOZ			
	PRACOVATI S PLUHEM	HNED KRAJAN						SPZ TECK- LENBURG (NĚMECKO) PŘELUD		
HORA ORLICKÉHO PODHŮŘÍ					ŘÍMSKY 1011 ŘÍMSKY 4				ZNÁMÝ ČS. SEXUOLOG	PLATIDLO PAPUA NOVÁ GUINEA
MPZ RUMUNSKA			ZN. LITHIA DRUH PAPOUŠKA			VOJENSKÁ JEDNOTKA OZNAČENÍ TYPU NÁKL. VOZU ČSD				
NABOKOVŮV ROMÁN (1969)				3. DÍL TAJENKY PLOŠNÁ MÍRA						
HMOTNOST OBALU BOŽÍ					CHEM. PRVEK					
ZN. AVIVÁŽE					ŽENSKÉ JMÉNO (4. 3.)					

Pro zasmání...

„Mě doktor doporučil sexuální zdrženlivost, tak jsem se dneska ráno sexuálně zdržel a málem jsem přišel pozdě po práce.“

Přijde taková mladá slečna k doktorovi a povídá:

„Pane doktore, já jak si dám skleničku, tak mám hned chuť padnout nějakému chlapovi do náruče. Co mám dělat?“

Doktor vyndá láhev vodky a povídá:

„Nalejte si...“

Žena říká muži:

„Alkohol podražil.“

Muž se zamyslí a říká:

„Nedá se nic dělat, musíme míň jíst.“

Přijde pán k psychiatrovi:

„Tak co vám je, pane Vokurka?“

„Víte, já mám takový problém, já si pořád myslím, že jsem kůň.“

„No, to není nevyléčitelná nemoc, pane. Ale je to velmi nákladná léčba.“

„To nebude žádný problém, já už jsem vyhrál čtyři dostihy.“

Dcera texaského farmáře přijde domů a rozzářeně říká:

„Mami, představ si, Jack si mě chce vzít.“

„Požádal tě snad o ruku?“

„Ještě ne, ale zastřelil manželku.“

„Pane Novák, ty bolesti ve vaší noze jsou prostě věkem.“

„Divné. Moje druhá noha je úplně stejně stará a nebolí.“

Přijde kovboj do saloonu a vidí, jak u jednoho stolu sedí pěkná ženská.

Přemejšlí, jak by se s ní seznámil. Potom vytáhne bouchačku a všechny ostatní

postřílí. Pak si přisedne k té ženské a povídá:

„A co vy tady slečno, tak sama?“

Úspěšný muž je takový, který dokáže vydělávat víc, než jeho žena utrácet.

Úspěšná žena je taková, která najde takového muže.

V květnu oslaví své narozeniny:

Pan Kříž Josef
Paní Skálová Marie
Pan Suchánek Miroslav
Paní Ferdová Marie
Paní Řezáčová Bohumila
Paní Baštářová Marie
Paní Josifová Libuše
Paní Harmanovská Zdeňka
Paní Kuchaříková Jarmila
Pan Čech Karel
MUDr. Stloukal Zdeněk

Přejeme vše nejlepší, hodně zdraví, štěstí, lásky a spokojenosti.

Vítáme novou obyvatelku:

Paní Vondrákovou Boženu

S lítostí oznamujeme, že nás navždy opustila

paní Žiřková Ludmila

V květnu oslaví své narozeniny:

Paní Tvrdá Božena
Paní Felklová Melanie
Paní Blahová Ludmila
Paní Pacnerová Helena

Přejeme vše nejlepší, hodně zdraví, štěstí, lásky a spokojenosti.

Vítáme nového obyvatele:

Pana Nováka Bohumila

Odstěhovala se:

Paní Vondráková Božena

S lítostí oznamujeme, že nás navždy opustil:

Pan Čermák Jiří

„Moudrý člověk získá víc od svých nepřátel, než pošetilec od svých přátel.“

„Rozdávat rady je zbytečné. Moudrý si poradí sám a hlupák stejně neposlechne.“

„Neohlížejte se smutně za minulostí, už se nevrátí. Raději moudře využijte přítomnosti. To je správná cesta.“

„Všichni lidé, s nimiž se setkáváme, mají své osudy, které ovlivňují jejich chování, ale na to příliš málo myslíme. Očekáváme, že budou reagovat tak, jak bychom zareagovali na jejich místě my, a proto jim v naprosté většině případů nemůžeme rozumět, nemůžeme je pochopit...“

„Neexistuje jiná rozumná forma výchovy než být příkladem - nelze-li jinak, tedy odstrašujícím.“

„Mějte dobrou náladu. Dobrá nálada vaše problémy sice nevyřeší, ale naštve tolik lidí kolem, že stojí za to si ji užít.“

„Nechtěj být člověkem, který je úspěšný, ale člověkem, který za něco stojí.“

„Život měříme příliš jednostranně; podle jeho délky a ne podle jeho velikosti. Myslíme víc na to, jak život prodloužit, než na to, jak ho opravdu naplnit. Mnoho lidí se bojí smrti, ale nedělají si nic z toho, že sami a mnoho jiných žijí jen položivotem, bez obsahu, bez lásky, bez radosti.“

„Teď když jsme se naučili létat v povětří jako ptáci a potápět se jako ryby, zbývá už jen jediné - naučit se žít na zemi jako lidé.“

Koutkova - Kubešova

Redakční rada:

Macáková Alena, Poskočilová Romana, Hospůdková Naďa
(zaměstnanci domova)

Redakční rada nezodpovídá za obsahovou stránku příspěvků

SENIORSKÝ KOUTEK

Vydává:

Domov pro seniory Třebíč, Koutkova - Kubešova, příspěvková organizace
Koutkova 302, Třebíč, 674 01